

A photograph of two young girls with long brown hair and bangs, lying on their stomachs in a field of purple flowers. They are both wearing white dresses and smiling at the camera. The girl on the left has her hand near her face, and the girl on the right has her hand near her chest. The background is a dense field of green leaves and purple flowers.

Louise D'Anjou

Wat een jaar!

HOOFDSTUK 1

Melinda Gerdia rende de stenen trappen af van het notariskantoor in York en haastte zich naar een taxi die net aan kwam rijden. Ze stapte in, zo netjes mogelijk als haar zwarte nauwe rokje dat toeliet. Even later reden ze op een landweggetje richting het kleine kerkhof in de Yorkshire Dales waar de begrafenis plaatsvond van een verre nicht van Melinda. Een nicht die ze nooit had ontmoet, dus ook niet kende. Toch had ze zo-even de papieren ondertekend waarin ze als voogdes was aangewezen voor de duur van ten minste één jaar, over de elfjarige tweeling Jennifer en Jessica Gerdia.

Melinda hoorde de klokken in de verte luiden, een teken dat de dienst was afgelopen. De zwarte Cab zette er de vaart in en hobbeland over de slechte weg bereikte ze net op tijd de plaats van bestemming. Melinda wrong zich zo onopvallend mogelijk tussen de menigte door tot ze achter de twee in het zwart geklede meisjes kwam te staan. Voorzichtig legde ze een hand op hun schouder. De meisjes keken om en schudden onmiddellijk de hand af. De toon was gezet.

Hun moeder was samen met de grootmoeder van de meisjes bij een auto-ongeluk om het leven gekomen.

Het was echter het testament waar het hier om ging. De vader van de meisjes was al jaren spoorloos en hij was er zelfs niet van op de hoogte dat hij tijdens een korte romance met Livia Gerdia een kind had verwekt, of liever gezegd, een tweeling. Zijn oudtante had zich over het zwangere meisje ontfermd en haar onderdak geboden. Bij haar overlijden echter zou Livia een jaar met haar kinderen in het grote landhuis mogen blijven wonen, maar daarna ging de hele erfenis inclusief het huis naar een aantal goede doelen dat in het testament stond vermeld. Mocht binnen dat jaar de vader zijn gevonden en nam hij de verantwoordelijkheid voor zijn gezin op zich, dan zou alles blijven zoals het was en was hij de erfgenaam. De clause bleef, ook nu de moeder was overleden, hetzelfde, al was er een voogdes aangewezen. De kinderen zouden mee naar Nederland gaan en daar het komende jaar ook naar school gaan.

Bijna ogenblikkelijk betreurde Melinda haar impulsieve gebaar toen ze de weerzin van de tweeling voelde. In welk wespennest had ze zich gestoken? En wat zou haar partner, de vaak tactloze Frank, ervan vinden en haar zoon

van vijftien; en niet te vergeten haar recalcitrante dochter van negen? Dat alles speelde door haar hoofd toen de dominee het slotwoord sprak en de menigte uiteenging.

Melinda verliet als laatste het kerkhof en voegde zich bij Nigel Lark, de jongere vennoot van de notaris bij wie ze die ochtend was geweest. Nigel nam haar bij de arm en leidde haar naar zijn auto die een eindje verder stond geparkeerd. Hij hield het portier voor haar open en zwijgend stapte ze in. „We zullen samen lunchen en tijdens de lunch zal ik u het een en ander vertellen over de tweeling en over de voorwaarden die in het testament zijn opgetekend.”

Melinda knikte en wreef kouwelijk haar handen.

Nigel keek even opzij en zag de onzekerheid op haar gezicht. „U heeft, denk ik, te veel haast gemaakt met het ondertekenen van de papieren. Ik had de opdracht gekregen er eerst uitgebreid met u over van gedachten te wisselen. Maar mijn partner heeft me gebeld en verteld dat u al bij hem was geweest.”

Melinda keek neer op haar handen en hief toen haar hoofd op om hem te antwoorden. „Ik had begrepen dat ik vóór de uitvaart op het notariskantoor moest verschijnen. Het is allemaal erg gehaast gegaan en ik heb de brief kennelijk niet goed doorgenomen. Toch denk ik niet dat uw verhaal veel verschil zal maken. Ik heb niet echt veel familie, maar ik ben wel opgevoed met het idee hulp te bieden daar waar die hulp gevraagd wordt.”

Nigel stopte bij een echt Engelse pub en stapte uit. Rustig liep hij om de auto heen, opende het portier aan de kant van Melinda en hielp haar galant met uitstappen. Melinda vond het een prettig soort hoffelijkheid. Ze dacht even aan haar partner die zich met dat soort elegante zaken niet bezighield.

Melinda was niet echt thuis in de Engelse keuken en ze vond het prima dat Nigel voor haar wilde bestellen.

Het eten werd gebracht, maar na een paar minuten legde Nigel zijn vork en mes even neer. Hij nam een slokje van zijn wijn en schraapte toen als inleiding tot het gesprek zijn keel. „Ik zal proberen het verhaal zo kort mogelijk, maar wel duidelijk te vertellen. Uw nichtje is als achttienjarig meisje naar Engeland gekomen om er een baan te zoeken en zich de Engelse taal eigen te maken. Een vriendin van haar werkte in een gezin met

kleine kinderen en had het reuze naar haar zin. Dat leek uw nichtje Livia ook wel leuk en via via werd er een gezin voor haar gevonden.

De vriendinnen gingen als het even kon in hun vrije tijd samen stappen. Op een avond ontmoetten ze een stel vrienden in hun lievelingspub, en na een uurtje sloot de groep jonge mensen zich bij elkaar aan. Ray Eton, de achterneef van de oude dame, was net terug uit Canada en vierde dat uitbundig met zijn vrienden. Om kort te gaan, Ray en Livia trokken na die avond in de pub veel met elkaar op. Wat Livia echter niet wist was dat Ray op vrij korte termijn weer naar het buitenland zou vertrekken. Hij vertelde haar dat op de avond voor zijn vertrek, nadat ze uit de bioscoop waren gekomen en nog even wat gingen drinken. Livia was ontzet, want ze was hevig verliefd geworden op Ray en ze wist niet beter dan dat hij dat ook op haar was. Ray was verbaasd, want hij was nooit op een serieuze relatie uit geweest. Verder had hij haar ook geen enkele belofte gedaan.

Enfin, Ray vertrok met de noorderzon en Livia kwam tot de ontdekking dat ze zwanger was. Ze was ten einde raad, dat begrijpt u wel. Maar haar vriendin en de familie waar Livia werkte hebben haar zo goed mogelijk terzijde gestaan. Livia mocht tot na de geboorte van de baby bij het gezin blijven werken, en zij zouden proberen enige familieleden van Ray op te sporen. Dat resulteerde uiteindelijk in het vinden van de oudtante van Ray, Mary Field.”

Nigel vervolgde zijn maaltijd en gaf Melinda op die manier de tijd het verhaal in zich op te nemen.

„Uw eten zal er niet smakelijker op zijn geworden,” glimlachte Melinda.

„Nee, maar dat ben ik onderhand wel gewend. Wilt u nog iets na?” vroeg hij vriendelijk.

„Alleen koffie graag.”

Nigel gaf de bestelling door en legde zijn servet naast zijn bord.

„Accepteerde de oude dame Livia en de tweeling zomaar? Ik kan me dat nauwelijks voorstellen.” Melinda deed een wolkje melk in haar koffie en keek Nigel vragend aan.

„Nee, dat heeft u goed gezien. De oude dame stond als zeer excentriek bekend en er zijn maanden overheen gegaan voor er van enige acceptatie sprake was. Ze heeft ook onmiddellijk haar eigen regels opgesteld. Mijn partner werd gesommeerd op te komen draven en na een aantal moeizame gesprekken werden er documenten opgesteld die in de loop der jaren

uiteraard werden aangepast. De oude dame nam de opvoeding voor haar rekening en Livia deed wat administratief werk. Eigenlijk was ze al die jaren een soort gezelschapsdame die alle voorkomende karweitjes voor de oude dame voor haar rekening moest nemen.

Volgens Mary Field was Livia een naïeve droomster, die na de geboorte van de tweeling af en toe wat vreemd gedrag vertoonde en niet echt in de werkelijkheid stond. Ze kon, als ze in zo'n stemming was, urenlang door de tuin dwalen en ze praatte dan tegen de bomen, bloemen en alles wat ze maar in de natuur tegenkwam."

„Tja,” zei Melinda laconiek, „ons land kent ook zulke personen. Maar er zijn ergere dingen, toch?”

„Inderdaad,” grinnikte Nigel.

„Maar wat ik niet begrijp... de ouders van Ray, leefden die niet meer? En wisten de vrienden van Ray ook niet waar hij was? Ik vind het maar een vreemd verhaal.”

„De ouders van Ray zijn altijd globetrotters geweest en daarom is de jongen in zijn kindertijd geregeld bij de oude dame in huis geweest. Later is hij naar kostschool gegaan en verder heeft hij het zwerven van zijn ouders geërfd. Zij wonen nu in Zuid-Afrika en hebben daar een prachtig huis. Maar waar het om gaat, is dat niemand ooit nog iets van Ray heeft gehoord, ook zijn ouders en vrienden niet. Op zich was dat niet zo vreemd, omdat hij nooit iets van zich liet horen en dan plotsklaps op een dag weer opdook. Dat is echter de laatste twaalf jaar niet meer gebeurd.”

„Belachelijk,” zei Melinda geïrriteerd, „en dat in een tijd dat er over de hele wereld internetwinkels zijn. Niemand verdwijnt tegenwoordig zomaar van de aardbodem.”

„Daar heeft u gelijk in, maar dat verandert niets aan de zaak waar we nu mee bezig zijn. We hebben een jaar om hem te vinden en geloof me, kosten noch moeiten zullen worden gespaard. Ik houd u van alles op de hoogte en u weet dat ik voor u de tussenpersoon zal zijn dit jaar.”

„Wat gebeurt er met de kinderen als hun vader niet binnen het jaar wordt gevonden?” vroeg Melinda die zich steeds onbehaaglijker ging voelen.

„Dan gaan ze naar de kostschool waar ook hun vader op heeft gezeten. Er is door mijn partner een voogd aangesteld en die neemt contact op met de betreffende instanties in Nederland. Maar dat hoort u uiteraard zodra alles

geregeld is. U wordt niet zomaar in het diepe gegooid. U zult op verschillende mensen kunnen terugvallen indien dat nodig blijkt te zijn.

Om nog even op de toekomst van de meisjes terug te komen... Als ze de kostschool verlaten, worden ze in een gezin geplaatst dat de meisjes verder voorbereiden zal op hun toekomst. Maar... het kan natuurlijk evengoed zo zijn dat de kinderen zich bij u thuis zullen voelen en ze volledig opgenomen worden in uw gezin." Nigel legde zijn vingertoppen tegen elkaar en keek haar daarbij enigszins spottend aan.

„U zegt dat op een vreemde toon... Wat bedoelt u met die laatste zin?”

Nigel zuchtte op een komische manier. „Het zijn verre van gemakkelijke kinderen en dan houd ik me nog aan de veilige kant. De oude dame had een zeer eigen manier van opvoeden. Discipline stond bij haar hoog in het vaandel en daarnaast moesten ze leren converseren en voor hun eigen mening leren uitkomen. Grofheid en brutaliteit werden niet getolereerd. Maar naar wat ik heb vernomen trekken ze zich er buitenshuis echter weinig van aan. Ze zijn als jonge volwassenen behandeld en dat leerden ze uit te buiten. Ik heb regelmatig met hen te maken gehad... Maar kom, ik moet u niet te veel beïnvloeden. Ik breng u zo naar hen toe. De huishoudster blijft een jaar aan en haar jongere zuster zal haar dat jaar gezelschap houden.”

Nigel stond op en reikte Melinda haar jas aan. „Ik heb u niet willen ontmoedigen, mevrouw Gerdia, maar een lichte waarschuwing was volgens mij wel op zijn plaats.” De wagen werd gestart en in een fors tempo reden ze naar de plaats van bestemming, een fraai ogend herenhuis in de Dales.

Melinda slaakte een zucht van bewondering toen de auto de oprijlaan naar het huis opreed. Alles was perfect, zo zag ze de Engelse huizen vaak op de televisie. De geschoren en geknipte hagen, het smetteloze, gladgemaaide gras, de bloemen en struiken, alles was op elkaar afgestemd. Ze liepen het stenen bordes op en Melinda bleef even veilig achter Nigel Lark staan. Ze zag enorm op tegen de ontmoeting met de tweeling.

Huishoudster Elizabeth, fors en vrij dominant ogend, gaf haar een stevige hand en ging haar voor naar de salon. Nigel nam bij de deur afscheid van Melinda en wenste haar veel succes.

Met lood in de schoenen nam Melinda plaats en bleef op het randje van een monumentale stoel zitten. Ze bedankte het dienstmeisje voor de thee en

nam toen voorzichtig een slokje ervan. De thee was echter gloeiend heet en enorm sterk.

„Neemt u wat melk, mevrouw Gerdia, onze thee vraagt daarom, zult u merken. En tast toe van het gebak.” Elizabeth klonk vriendelijk genoeg, maar Melinda bleef zich opgelaten voelen. „De tuinman brengt u straks naar het vliegveld, maakt u zich geen zorgen. We kunnen op ons gemak nog even over de meisjes praten en u krijgt hen natuurlijk ook nog te zien. Ik weet niet in hoeverre Nigel Lark u heeft ingelicht, maar ik kan u wel wat vertellen over de aardig- en eigenaardigheden van de tweeling.

U hebt op het kerkhof al gemerkt dat ze vrij teruggetrokken zijn en vreemden niet snel accepteren. Ze vinden het verschrikkelijk het huis voor een jaar te moeten verlaten. Het is hun thuis geweest al die jaren, dat begrijpt u wel. Ze hebben een stabiele omgeving nodig en daarom bent u ook door de notaris benaderd. De moeder van de meisjes was erg labiel en kon niet op de juiste manier voor hen zorgen. Mijn werkgeefster heeft toen de opvoedende taak op zich genomen.

De tweeling is erg aan elkaar verknocht. Jennifer, die een halfuur ouder is dan Jessica, heeft veel invloed op haar zusje. Hun moeder was een nicht van u, en ik hoop dat de meisjes iets van hun moeder in u zullen herkennen. U lijkt me een gevoelige vrouw en dat zal goed zijn voor hun verdere ontwikkeling. U kunt me altijd bellen als er iets is wat u niet begrijpt in het gedrag van de tweeling.”

„Waarom kunnen ze niet gewoon bij u blijven, in het huis waar ze zijn opgegroeid? U kent de meisjes goed en weet hoe u hen tegemoet moet treden. U kent hun karakter door en door, neem ik aan.”

„Dat is waar,” klonk het droog, „maar mijn werkgeefster wilde dat ze zich losmaakten van het huis voor het geval hun vader niet gevonden zou worden. Daar kan ik me wel in vinden, en ik hoop u ook! Ik kan ze als ze ouder worden niet datgene bieden wat ze nodig hebben om volwassen te worden. Maar kijk, daar komen ze...”

De huishoudster stond op en liet Melinda met de kinderen alleen.

„U begrijpt wel dat we niet naar Nederland willen,” begon Jennifer meteen. „We weten echter zeker dat onze vader gevonden zal worden en daarom hebben we toegestemd. Over een jaar wonen we hier met zijn drieën en zullen we hier nooit meer vandaan gaan. U gelooft me niet,” zei de kleine potentat scherp, „maar u zult het zien.”

„Wil jij misschien ook wat zeggen?” vroeg Melinda vriendelijk aan Jessica.

„Jessica is het met me eens, nietwaar, zusje?” Jennifer sloeg een arm om haar heen en Melinda zag dat ze zachtjes in de schouder van het meisje kneep. De moed zakte haar nog verder in de schoenen en ze vroeg zich vertwijfeld af hoe het thuisfront op de tweeling zou reageren. Voor haar zoon was ze niet bang, die had een gevoelig karakter en was heel tolerant. Haar lieve dochter Nicky vormde een groter probleem. Het was een katje en ze liet zich door niemand de wet voorschrijven.

In het vliegtuig terug naar huis liet ze de dag nog eens de revue passeren. Het zou moeilijk worden, daar bestond geen enkele twijfel over. Zowel Nigel Lark als de huishoudster had haar dat wel duidelijk gemaakt. Haar grootste probleem op dit moment was Frank. Haar impulsieve reis was bij hem zeker niet in goede aarde gevallen, en om het nog erger te maken had ze hem niet betrokken in de beslissing de kinderen voor een jaar onderdak te bieden.

Melinda en Frank waren niet getrouwd, maar woonden samen. Frank Parker had destijds het boterbriefje niet nodig gevonden en Melinda was het daarin met hem eens geweest. Ze hadden het best goed zo met zijn vieren. Daarbij had Melinda geweldige ouders die veel bij hen waren, en lief en leed met hen deelden. Frank had dat nooit een bezwaar gevonden, zolang er aan zijn positie maar niet werd getornd.

Hun huis stond op Melinda's naam, omdat zij destijds in de gelegenheid was geweest het te kopen, en haar ouders hadden borg voor haar gestaan. Frank werkte toen bij een garage en verdiende nog niet zo veel. Nu was dat wel anders en kon hij de hypotheek prima opbrengen. Als gehaaide autoverkoper stond hij zijn mannetje.

Hij had promotie op promotie gemaakt, en dat maakte hem een trotse man die de wereld in zijn zak leek te hebben. Sinds die tijd deelde hij alle verdere kosten met Melinda.

Melinda hield nog steeds van hem, al merkte ze de laatste jaren wel dat een aantal van zijn karaktertrekken haar begon tegen te staan. Wat haar eerst in hem aantrok, ergerde haar nu vaak. Maar goed, ze wilde er verder niet over nadenken, het heden was al moeilijk genoeg.

Ook Frank hield zich bezig met het heden. Hij zat in het computerkamertje met zijn voeten op het bureau en een pilsje in zijn hand. Zijn schoonouders hielden zich beneden met de kinderen bezig en zorgden voor het eten. Frank had niet echt de behoefte gevoeld die taak op zich te nemen. Zijn schoonouders waren beste mensen en lieten hem in zijn waarde. Hij veronderstelde dat ze genoeg commentaar hadden op zijn manier van doen, maar hij hoorde hen er nooit over.

Frank hoorde een roffel op de trap, met een zwaai vloog de deur open en stormde zijn dochter naar binnen. Iets kalm en rustig doen stond niet op haar programma. „Hoi Nick, is er ergens brand dat je zo'n herrie maakt?”

„Nee, gekkie, maar het eten is klaar. We eten pannenkoeken, dus kom maar gauw, anders worden ze koud.”

Frank nam haar op zijn rug en denderde met haar de trap af.

„Hoe laat komt Melinda aan?” vroeg hij met volle mond aan zijn schoonmoeder.

„Bram is haar ophalen, dus we bewaren wel een paar pannenkoeken voor haar. Er is ook nog wat soep. Nicky, zo is het wel genoeg,” berispte ze haar kleindochter en nam de fles stroop uit haar handen. „Je naam op de pannenkoek schrijven is leuk, maar je achternaam hoeft er niet bij, smulpaap!”

Nicky lachte ondeugend naar haar oma en pikte onderwijl een stukje spek van het bord van haar broer.

„Hé boef, heb je zelf niet genoeg?” Steef trok zijn zus goedig aan haar haren.

Oma Fennie had geen goed gevoel over de komst van de tweeling. Hoewel het gezin onderling redelijk goed met elkaar overweg kon, waren ze geen van allen erg makkelijk. En wat haar dochter aanging, was het een geval van veel geven en weinig nemen en dat baarde haar normaal al veel zorgen. „Je kunt het niet iedereen naar de zin maken,” vertelde ze haar geregeld. Melinda keek dan wat somber voor zich uit en haalde berustend haar schouders op, zo zat ze nu eenmaal in elkaar.

Nadat de tafel was afgeruimd en Frank de vaatwasser had gevuld, kroop iedereen in zijn favoriete stoel en wachtte op de dingen die komen gingen. Eindelijk ging de buitendeur open en werden Bram en Melinda met veel enthousiasme verwelkomd.

Nicky huppelde op haar moeder af en trok haar aan haar jas: „Wanneer komt de tweeling, mam, en zijn het leuke meisjes?”

„Gun je moeder even de tijd om te gaan zitten,” verordende opa Bram, „en we willen eerst koffie.” Hij gaf zijn vrouw een knipoog en ging naast Steef op de bank zitten.

„De meisjes komen in het weekend en worden door hun Engelse voogd gebracht. Ik vertel er niet veel over, jullie moeten zelf maar oordelen. Ze spreken behalve Engels ook redelijk Nederlands en daar ben ik wel blij om. Het is anders voor Nicky te moeilijk en ze kan zich daardoor wat buitengesloten voelen.” Steef was de Engelse taal al aardig machtig.

Melinda vertelde wat over het huis en de omgeving van de meisjes. Het overige wat van belang was zou ze later met Frank en haar ouders bespreken.

„Je bent niet erg mededeelzaam,” verweet Frank zijn vrouw. „Je holt vanmorgen vroeg de deur uit met een of ander vaag verhaal over een overleden nicht. Dan vertel je nog even en passant dat haar kinderen hier komen wonen en daar moet ik het nu mee doen. Ik ben je partner en niet je zoon, weet je! Ik wil duidelijkheid.” Nijdig zette hij de tv aan voor het journaal. „Als er toch geen zinnig woord meer uitkomt, kan ik net zo goed tv-kijken.”

„Laat haar even bijkomen, Frank,” zei Bram tegen zijn schoonzoon. „Melinda heeft een lange en vermoeiende dag achter de rug waarin ze veel indrukken heeft moeten verwerken.”

„Dat is best, Bram, maar ze is niet te vermoeid om mij aan het werk te zetten om de slaapkamer beneden maar even in orde te maken. Waarom moeten die meiden beneden slapen en niet boven, en waarom offer jij je hobbykamer voor die kinderen op?” wendde hij zich chagrijnig tot Melinda.

„Omdat die kamer wat groter is en ze zich moeten kunnen terugtrekken als ze daar behoefte aan hebben. Het zal allemaal heel vreemd voor ze zijn en ik denk dat ze zich daar wat veiliger zullen voelen. Bovendien is er een kleine badkamer en een toilet bij. Ze zullen steun bij elkaar zoeken en dat is logisch.”

In gedachten dronk Melinda haar koffie en ze zag niet dat Frank haar met een vreemde blik in zijn ogen gadesloeg. „Je houdt informatie achter, Mel, je hebt er zelf je bedenkingen over.”

„Frank, hou er nu over op. Ma en pa blijven tot de tweeling is gearriveerd en met zijn vieren krijgen we de kamer wel op tijd in orde. Ik ga nu naar bed, want ik ben moe,” klonk het kortaf.

Later in bed begon Frank er opnieuw over. „We hadden er eerst samen over moeten praten, Mel... Je duwt me een situatie door mijn strot waar ik geen trek in heb. Die notaris had wel wat eerder met zijn verzoek op de proppen kunnen komen, dan hadden we de tijd gekregen erover na te denken.”

Melinda antwoordde niet, maar Frank wist dat ze niet sliep en alles had gehoord wat hij zei. Het was haar befaamde manier om zich voor hem af te sluiten. Ook als ze geen zin in seks had, en dat gebeurde tegenwoordig nogal eens, paste ze hetzelfde trucje toe. Woest draaide hij zich om en trok het dek over zich heen.

Het werden drukke dagen en Frank legde zich noodgedwongen bij de situatie neer. Zaterdag aan het einde van de dag was de kamer klaar en Melinda trok met een tevreden gevoel de deur achter zich dicht. De kamer zag er heel gezellig uit. De bedden stonden uit elkaar met een tafeltje ertussen. Er hingen leuke lampjes boven de bedden, en Frank had samen met Bram twee bureautjes in elkaar gezet zodat ieder wat werkruimte had voor huiswerk en dergelijke.

Op de bedden lagen fleurige dekbedden met wat losse kussentjes erop. Er was genoeg ruimte om te spelen en ze konden het bed als bank gebruiken om er bijvoorbeeld op te lezen. Verder zouden de meisjes wat spulletjes meebrengen om er hun eigen sfeer in aan te brengen. Steef had nog een stereotoren over en die had hij spontaan aan de kinderen afgestaan.

Logies met vol pension, had Frank spottend gezegd. Steef en Nicky moesten het met heel wat minder ruimte en voorzieningen doen. De financiële kant van de zaak had Frank nog maar even niet aangesneden, Melinda was al gestrest genoeg.

„Ik ga ervandoor,” kondigde hij die zaterdagavond aan en hij verdween met zijn bowlingtas het huis uit. Melinda mompelde iets wat op een groet moest lijken en haalde even opgelucht adem. Ze vond het prima dat hij er niet was, want zo kon ze even bijkomen van de drukke dagen. Frank bleef haar oeverloos bestoken met vragen waarop zij ook geen antwoord had.

„Hè, gezellig zo met zijn drieën,” genoot Melinda. De tv bleef uit en ontspannen zat ze met haar ouders aan de koffie. Nicky lag op bed en Steef draaide muziek op zijn kamer.

„Ik vind wel dat je Frank wat dankbaarder tegemoet had kunnen treden,” begon Fennie voorzichtig, „Hij heeft zijn best gedaan, terwijl hij het er beslist niet mee eens is dat de kinderen komen. Ik hou heel veel van je, Melinda, maar evengoed drijf je aardig je zin door. Je weet dat ik doorgaans genoeg op Frank heb aan te merken, maar in dit geval zit jij echt fout.”

„Ja,” voegde Bram eraan toe, „ik geef je moeder hierin gelijk. Maar ik denk dat je gedrag te wijten is aan je eigen onzekerheid over de komst van de kinderen. Zoals je vertelde, wezen ze je onmiddellijk af en stelden meteen hun eigen grenzen. Hun komst zal de nodige problemen opleveren in je gezin. En ik denk overigens dat Frank en Nicky daar een aardige bijdrage aan zullen leveren.”

„Ja pap, maar wat had ik dan moeten doen?” klonk Melinda enigszins wanhopig. „Veel tijd om na te denken had ik niet, dat heb ik toch verteld. Ik kon de kinderen toch niet aan hun lot overlaten?”

„Je had niet naar de begrafenis hoeven gaan. Je had de tijd kunnen nemen om er met Frank over te praten, de beslissing zou dan door jullie samen zijn genomen. Alles wat er in de toekomst mis zal gaan, wordt jou in de schoenen geschoven, daar kun je zeker van zijn. Maar zeg nu eens eerlijk, lieverd... als je nú pas zou hoeven beslissen, hoe zou die beslissing dan uitvallen?” vroeg haar vader toen nieuwsgierig.

„Hè Bram, dat is niet eerlijk,” mopperde Fennie, „en bovendien is het vrij zinloos zo’n vraag te stellen.”

„Het is al goed, mam,” klonk het opstandig, „ik zou opnieuw dezelfde beslissing hebben genomen. Het zijn misschien moeilijke kinderen, maar dat komt ook omdat ze zo’n raar leven hebben geleid. Vader afwezig, moeder fladdert wat door het leven en oma had een vreemde manier van opvoeden. De enige die misschien normaal reageerde was de huishoudster. Dat is wat ik uit de verhalen op heb kunnen maken. Misschien loopt het allemaal verkeerd, en ik weet dat die mogelijkheid ruimschoots aanwezig is, maar evengoed kan het een positief verloop hebben. Het is maar voor een jaar. En komt de vader niet opdagen, dan is er over hun verdere toekomst reeds beslist, en daar heb ik geen zeggenschap over.”

„In een jaar kan veel gebeuren, kind... Ik hoop er voor jou het beste van, meer zal ik er niet over zeggen.” Haar vader stond op en gaf haar een kus. „We zullen je helpen waar we maar kunnen en dat weet je. Nu schenk ik een wijntje in en heffen we het glas op de twee Engelse jonge ladies.”